

۲۰۱۳/۰۶/۱۴

شېما غفوری

سخنی از مادر افغان بمناسبت روز مادر در افغانستان

چادر به سرم سه گز، شش متره به پای من
بی پرده کند حالم، فرسوده کلاه من

دانی چه بود نامم، این است قبای من:
پیراهن سرخ من، رنگ دل و گل دارد

در نیمه راه خود بشکسته کمر دارم
خاکستر خاموشم بنهفته شرر دارم

و آن پاره دیگر هم، در ملک عجم پائید
یک عاجزه ام دل را در سنگ زمان سائید
کین پیره زن نادان، بیچاره چه میداند
این بی سرو سامان را، قرب ما نمی شاید
از شوره چمن خواهم، کو فرصت یک کاری؟
کان توتّه زمین داند، چون است پر او ناری!

مارا میر از یادت، گرچه که نه آسان است
بنشسته به این ماتم، هر مادر افغان است

در گوشه این جامه صد پاره جگر دارم
در ظاهر آرامم قلبم چو گل آتش

یک توتّه دلبندم در خاک سیه خوابید
تا همره بیباکم جانش بوطن بسپرد
جانا چو مرا بینی، فکری به سرت آید:
او را نه سخن بر لب، نه بوتی به پای وی
یارا! سخنی دارم، کو قدرت گفتاری؟
لفظم بتو معنی نیست، دردم تو چه میدانی؟

عیش تو و عجز من، «مرهون» شهیدان است
در جوی وطن جاری، خون دل و دلبندم

از پوهندوی شېما غفوری

د پانو شمیره: له ۱ تر ۱

افغان جرمن آنلاين په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له مور سره اړیکه ټينگه کړئ maqalat@afghan-german.de

یادونه: دلیکنې د لیکنیزې بڼې پازوالي د لیکوال په غاړه ده، هبله من یو خپله لیکنه له رالیولو مخکې په خیر و لولئ